

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΥΛΑ

«Όποιος αγαπάει την πατρίδα του, την κρίνει αυστηρά»

Γράφει ο Γιώργος Μεσσάρης | georgemessaris@gmail.com

Περί συντάξεων και ταμείων...

Ένα από τα πιο πολύπλοκα συστήματα συνταξιοδότησης είναι το ελληνικό. Δηλαδή, όταν λέμε «σύστημα» ξεφυλίζουμε την έννοια της λέξης, γιατί απλά δεν πρόκειται για σύστημα αλλά για αλαλούμ!

Μια χώρα μικρή σαν την Ελλάδα έχει αμέτρητα συνταξιοδοτικά ταμεία τα οποία –όπως κάθε τι άλλο που σχετίζεται με το δημόσιο– διέπονται από την υπέρμετρη γραφειοκρατία!

Ταμείο για τους δημοσίους υπαλλήλους, ταμείο για τους δικαστικούς, ταμείο για τους νομικούς, ταμείο για τους μηχανικούς, ταμείο για τους επαγγελματίες, ταμείο για ό,τι βάλει ο νους σας.

Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι ένα μεγάλο μέρος των εισφορών που καταβάλλονται –και ότι περισσεύει από τις ασύδοτες κρατικές αφαιμάξεις– να διατίθεται για τα λειτουργικά έξοδα των ταμείων. Έτσι οι ασφαλισμένοι μένουν... σχεδόν ανασφάλιστοι!

Είναι πραγματικά σκέπη τρέλα αυτά που ισχύουν σε ό,τι αφορά το συνταξιοδοτικό. Μερικά παραδείγματα της τραγικής συνταξιοδοτικής πραγματικότητας:

- Υπάρχουν αμέτρητες περιπτώσεις, από το ότι και τόσο μακρινό παρελθόν, ατόμων τα οποία μετά από 25 χρόνια εργασίας πήραν σύνταξη στα 45 τους! Δηλαδή δούλεψαν 25 χρόνια και –καλά νάναι οι άνθρωποι– μπορεί να παίρνουν σύνταξη 40 και 50 χρόνια! Έτσι, κάτω από αυτές τις συνθήκες, είναι μαθηματικά αδύνατον να αντέξει ένα ταμείο όταν μάλιστα η χώρα μας μαστιγίζεται από την υπογεννητικότητα, την ανεργία και από τη φυγή των νέων σε άλλες χώρες σε

αναζήτηση δουλειάς!

- Στα περισσότερα ταμεία καταβάλλεται ένα μηνιαίο ποσό που είναι το ίδιο ανεξάρτητα από το αν ο ασφαλιζόμενος είχε απώλειες 10.000 ευρώ ή κέρδη 100.000 το χρόνο. Αυτό συμβαίνει γιατί στην Ελλάδα το ύψος των συνταξιοδοτικών εισφορών δεν εξαρτάται από το εισόδημα με αποτέλεσμα αυτοί που «πνίγονται» οικονομικά να βουλιάζουν ακόμα περισσότερο. Μια εξάρτηση εισφορών-εισοδήματος επηρεάζει φυσικά και το ύψος της ανταποδοτικής σύνταξης, όπως συμβαίνει σε πολλές προηγμένες χώρες, όμως, η εξάρτηση αυτή δίνει οικονομική ανάσα στους επαγγελματίες, όταν η οικονομική στενότητα τους οδηγεί στο χείλος του γκρεμού.
- Το ΙΚΑ είναι το θερίο της πολυπλοκότητας σε ό,τι αφορά το ασφαλιστικό. Για παράδειγμα ένας επιχειρηματίας που κατασκευάζει οικοδομές έχει να κάνει με δύο είδη υπερβολάβων: Τους στεγασμένους, όπου ο υπερβολάβος του έργου πρέπει να καταβάλει τα «έν-

σημα του ΙΚΑ», και τους (ας μου επιτραπεί ο χαρακτηρισμός)... «άστεγους» για τους οποίους ο εργολάβος (και όχι ο υπερβολάβος) είναι υπεύθυνος να καταβάλει τις ασφαλιστικές εισφορές στο ΙΚΑ. Τα πράγματα μπερδεύονται ακόμα περισσότερο όταν στην πορεία του έργου γίνουν κάποιες αλλαγές και ένας «στεγασμένος» αναλάβει να κάνει τη δουλειά ενός «άστεγου» ή το αντίθετο. Για να γίνει η αλλαγή της εκτίμησης του αριθμού των «ενοσίων» που προέβλεψε η αρχική άδεια έργου της Πολεοδομίας, χρειάζονται δέκα γραμματείς και φαρισαίοι, και πάλι δεν θα βγάλεις εύκολα άκρη!

- Το κόστος των «ενοσίων» καθιστά το ημερομίσθιο, που στην Ελλάδα είναι ένα από τα πιο χαμηλά στην Ευρώπη, σε ένα αρκετά υψηλό. Και το τραγικότερο είναι ότι ο ασφαλισμένος κάθε άλλο από ασφαλισμένος είναι αφού οι τालιπωρίες δεν έχουν τελειωμό και η υγειονομική κάλυψη κάθε άλλο από ικανοποιητική μπορεί να χαρακτηριστεί.

Τελευταία γίνεται μια προσπάθεια συγχώνευσης ταμείων προκειμένου να γίνουν τα πράγματα απλούστερα και το κόστος λειτουργίας του συστήματος συνταξιοδότησης-ασφάλισης υγείας να μειωθεί. Η διαδικασία αυτή, όμως, γίνεται σε ρυθμούς χελώνας ενώ χρειάζεται ταχύτητα λαγού.

Τα πράγματα θα γίνονταν πάρα πολύ απλά αν η ανταποδοτική συνταξιοδότηση όλων των εργαζομένων εξασφαλιζόταν με την καταβολή ενός πρόσθετου ποσού (ποσοστού του βασικού μισθού) σε έναν ασφαλιστικό φορέα και παράλληλα καθιερωνόταν ένα συνταξιοδοτικό επίδομα για όλους αυτούς που, για κάποιο λόγο, δεν είχαν ανταποδοτική σύνταξη. Κάτι παρόμοιο με αυτό που ισχύει στην Αυστραλία και το οποίο συζητείται τελευταία στην Ελλάδα.

Δυστυχώς αρκετοί «αρμόδιοι» στην Ελλάδα δεν έχουν μελετήσει με σοβαρότητα τι ακριβώς ισχύει στην Αυστραλία και ανταλλάσσουν πυρά για κανονισμούς του αυστραλιανού συστήματος συνταξιοδότησης που είτε δεν ισχύουν είτε προβλέπουν ακριβώς το... αντίθετο!

Έτσι διάβασα τις προάλλες δήλωση πολιτικού μπροστάρη που ανέφερε:

«Η ρήτρα Αυστραλίας είναι ένας αυτόματος συνταξιοδοτικός κόφτης, προκρούστης, που ανεξάρτητα τι έχει πληρώσει κάθε ασφαλισμένος για να πάρει τη σύνταξη στο τέλος, και ανεξάρτητα από το τελικό αποτέλεσμα της σύνταξης, δεν θα παίρνει ολόκληρη τη σύνταξη αλλά το τελικό ποσό θα εξαρτάται από το μέγεθος του πραγματικού εισοδήματος και της πραγματικής περιουσίας, όχι της ονομαστικής, όπως λέει δυστυχώς η ακραία ρύθμιση που έχει ψηφισθεί. Πρόκειται για το «μοντέλο Αυστραλίας» βάσει του οποίου, όσοι έχουν περιουσία παίρνουν το συνταξιοδοτικό επίδομα, ενώ ότι δικαιούνται παραπάνω, βάσει εισφορών, το παίρνουν ανάλογα με την περιουσία τους».

Αυτό που ισχύει, βέβαια, είναι ακριβώς το αντίθετο: Όποιος έχει εισόδημα και περιουσία (το ύψος των οποίων καθορίζονται από το κράτος) ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΟ ΕΠΙΔΟΜΑ αλλά ΠΑΙΡΝΕΙ ΣΤΟ ΑΚΕΡΑΙΟ ΤΗΝ ΑΝΤΑΠΟΔΟΤΙΚΗ ΣΥΝΤΑΞΗ.

Με τέτοια έλλειψη σοβαρότητας είναι δύσκολο να νοιώθει κανείς αισιόδοξος.

Γιώργος Μεσσάρης

Μέχρι την επόμενη εβδομάδα γεια σας και να περνάτε καλά (όσο καλά επιτρέπουν τα μνημόνια και τα μύρια άλλα δαιμόνια που ταλανίζουν την πατρίδα).

georgemessaris@gmail.com

www.omegadocumentaries.com (Τελευταία παραγωγή: ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗ – ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ)

ΤΡΕΙΣ ΔΙΠΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ DVD:
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΙΤΑΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΡΩΣΙΚΑ

Flowers Of The Sea Λουλούδια Του Πελάγους

Ένα ιστορικό-πολιτιστικό ντοκιμαντέρ
71 λεπτών του Γιώργου Μεσσάρη
για την Κεφαλλονιά και την Ιθάκη

ΤΙΜΗ \$25.00 ΜΕ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: georgemessaris@gmail.com - Τηλ.: +30 6978 500020